

DE MATINADA

Un relat de: [brins](#)

Aquesta matinada, just a les dues, resto desperta tot intentant creure que algun dia tu i jo ens podrem tornar a trobar, però per més que cerco aquesta fe, no la puc atènyer; res de nou no succeeix al meu entorn, tan sols hi viu la incredulitat i la desesperació. Amb llança d'enyor clavada al cor, escullo pensaments que em puguin arborar alguna esperança, però tot és inútil... les agulles del rellotge van fent el seu camí escèptiques i inflexibles; a cap revolt no hi poden descobrir llunes ni sols; cap indicatiu els revela un retrobament; el temps ha fugit en el temps i res no esdevé nova albada. A vegades mastego l'aire que respiro per trobar-hi alguns bocins d'esperança, promeses ignotes que m'anunciïn un futur al teu costat, però el pas de les hores em contradiu qualsevol afany, res no canvia, cap mirallet em promet allò que anhelo; la fe m'és cremada per l'aire gèlid de la mort, i tan sols percebo realitats que em parlen d'allunyament. L'únic consol que em resta és el de la conformitat.

Però tu no desesperis, amor...fou tan gran la nostra estimació, que és impossible que mai no ens puguem retrobar; algun dia descobrirem junts una escletxa de llum amb fissures de vida!